

עפ"ת 32837/08/17 - נעמה עמר הדני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 17-08-32837 עמר הדני נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אמיר טוביה

נעמה עמר הדני המערערת

נגד

מדינת ישראל המשיבה

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בתיק זה בהuder המערערת ביום 26.9.2017, ולפיו נמחק הערעור מחלוקת חוסר התיצבות. הבקשה הוגשה תחילה לנשיאות בית המשפט המחוזי, אך בהמשך הועברה לטיפול, בהתאם להחלטתו, תוך שוץין כי בקשה ל לבטל פסק דין צריכה להתברר בפני המותב שנתן את פסק הדיון. הבקשה לא טופלה בזמןו בסמוך להגשתה עקב היומי שבתו.
2. הערעור הוגש נגד החלטת בית משפט השלום לערעור בחיפה (כב' השופט א' קאופמן) מיום 2.8.2017 לפיה נדחתה בקשה המערערת להערכת המועד להישפט בגין דוח מיום 12.6.2015.
3. בבקשת המונחת בפני טענה המערערת כי לא התיצבה לדין בערעור בשל מחלת בניית התינוק ומגוריה בשדה בוקר, מרחק של ארבע שעות מסיפה. עוד הלינה המערערת על כך שלא ניתנה הזדמנות לבניה, שהופיע לדין, לטען בשם ולהסביר את פשר העדרה. לגופו של עניין טענה כי היא נענסה על עבירה תנואה אותה לא ביצעה כלל, שכן במועד העבירה היא שהתה בחו"ל.
4. המסגרת הנורמטיבית של הדיון מציה בסעיף 208א(א) לחוק סדר הדיון הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ") המונה שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין שניתן בהuder - קיום סיבה מוצדקת לאי התיצבותו של המערער למשפטו או שביטול פסק הדיון דרוש על מנת למנוע עיוות דין. מדובר בתנאים שאינם מצטברים במובן זה שאם עלול להיגרם עיוות דין לערער עקב הורתת פסק הדיון כנו, יעדת בית המשפט לבקשתו ויראה על ביטולו של פסק הדיון אף אם לא הוצגה סיבה מוצדקת לאי התיצבותו (ראו רע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(6), 793).
5. בדיון שהתקיים בפניי ביום 26.9.2017, במועד בו ניתן פסק הדיון, התיצב אביה של המערערת וביקש ליצג את בתו. לדבריו, הוא סבר כי יוכל לייצגה כפי שאף עשה בבית-משפט השלום. לא הוצג כל הסבר באוותנו מועד מדוע לא התיצבה המערערת עצמה. אני דוחה את טענת המערערת לפיה לא אפשר בית המשפט לאביה להסביר את פשר העדרותה מן הדיון. זו לעין בפרוטוקול על מנת להיווכח כי לאביה ניתנה זכות

הדבר, גם שלא היה לו כל מעמד בדיון והוא טען את שטען מבלתי לציין דבר על אודות נבצורות במו המערערת מהתאיצב לדין מפאת מחלת בנה התינוק. בנסיבות אלה, הוריתי על מחיקת הערעור, כאמור, בהעדר התאיצבות.

6. בבקשתה שהוגשה לביטול פסק הדיון הועלתה לראשונה כי העדרותה של המערערת מהדין נעוצה במחלת בנה התינוק בן 3 חודשים ומגוריה בשדה בוקר, מרחק של ארבע שעות מסעה ממחיפה. לבקשתה צירפה המערערת אישור רפואי מיום 27.9.2017 אשר ניתן למפרע לתקופה מיום 24.9.2017 עד 27.9.2017. אף אם מתעלם מהתאריך בו הוצאה התעודה הרופאית, לא הייתה כל הצדקה לכך שלא הוגשה כל בקשה מעוז מועד לדחית הדיון. ניתן היה בפועל פשוטה של משלוח בקשה בפקס לעתור לדחית הדיון בפני בית המשפט. תמורה בעניין העובדה שדבר מחלתו של בנה התינוק של המערערת לא צוין כלל על ידי אביה שהטאיצב בבית המשפט. בכל מקרה, בהעדר בקשה מתאימה לדחית הדיון והחלטה שיפוטית בנדון, לא הייתה כל הצדקה לאי התאיצבות המערערת.

7. החלטתו של בית משפט קמא, עליה נסוב הערעור, התקיימה כאמור לבקשתה להארכת המועד להישפט בגין דז"ח שניית ביום 12.6.2015. המערערת אישרה כי קיבלה את הדז"ח ואף שילמה את הקנס שבצדיו, אך טענה כי מי שנגש ברכב היה אחיה וכי היא פנתה למשטרה סמוך לאחר קבלת הדז"ח לצורך הסבתו, אולם כל פנוייתה נדחו. בהחלטתו, הפנה בית משפט קמא להלכה לפיה הארכת מועד להישפט לאחר תשלום הקנס אפשרית מקום אדם לא ידע ולא יכול היה לדעת על ההליך נגדו. לא זה המקרה בעניינו, שכן המערערת מאשרתה קבלת הדז"ח לידה. עוד הוסיף בית המשפט קמא כי הבקשה שהוגשה אגב שיינוי בלתי סביר שכן על אף שהמערערת החלה בהתקטיבויות עם המשטרה כבר בשנת 2015, הרי שביקשתה הוגשה שנה וחצי לאחר מכן. בשולי ההחלטה ציין בית המשפט כי אין מטעלים מן העובדה שאחיה של המערערת היה שותף לבעלות ברכב אך הוסיף כי אין ליתן לעובדה זו משקל ממשמעותי, שכן הדז"ח הגיע על שמה של המערערת והעובדה כי יש בעלים משותף ברכב אינה רלוונטית.

בערעור שהונח בפניו העלתה המערערת טענה חדשה ולפיה, לאחר מתן ההחלטה של בית משפט קמא, התהוויה לה כי במועד ביצוע העבירה היא כלל לא שתה הארץ. מסיבה זו, סבורה המערערת כי יש מקום לבטל את הרשותה.

8. למשל מצאתי הצדקה להעדות המערערת מהדין בפניי, יותר לבחון את השאלה האם הורתת פסק הדיון בעניינו עלולה לגרום לעיוות דין. לדעתי התשובה לכך שלילית.

9. ראשית, אפנה לשינוי בהגשת הבקשה להישפט שהוגשה על ידי המערערת. מדובר בבקשתה שהוגשה ביום 2.7.2017 והתקיימה לדז"ח שניית כשנתיים קודם לכן ביום 12.6.2015. די היה בשינוי זה בהגשת הבקשה כדי להוביל לדחיתתה. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו ברע"פ 9580/11 **יוסף נ' מדינת ישראל**: (27.12.2011)

"כפי שצין בית משפט השלום לתעבורה וכפי ששב וצין בית המשפט המחוזי, על המבוקש להסביר דוח עלשמו של זולתו באיחור כה ניכר, ליתן הסבר לפשר השיהוי. המבוקש נמנע בשתי הערכות להסביר מדוע אחריו באופן כה ניכר בבקשתו להסביר הדוח, והסביר אינו בנמצא אף בבקשת רשות הערעור; גם לא הובאו 'nymokim מיוחדים אחרים' (סעיף 230). בבקשת המבוקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד ממהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענותו, משמעות הדבר שלא יהא לכך סוף, ובנסיבות הסבה יכולו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו הייתה כוונת החוק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט".

עוד אני רואה להפנות לפסק דין של בית המשפט ברע"פ 07/2006 **כוכבי נ' מדינת ישראל**
(1.5.2007), שם נקבע כי:

"על הסוגיה חולשות הוראותיו של סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, כמו גם הכללים הנוגאים ברגיל באשר להידישות מחודשת להרשעה חלוטה בפליליים. אלה גם אלה סוללים בפני אדם, אשר קנס הושת עליו בגין עבירה שעבירה שביצע, לרבות בפני מי ששלם את הקנס, דרכיהם שונות להtagנון בפני הרשעה או לשנות ממנה. בחילוקן מוגבלות הפעולות בזמןן, וזאת משיקולים של סופיות הדין ושל יעילות ההליך..." (הדגשה שלי - א.ט.)

10. בענייננו, לא הציגה המערעתת כל טעם מכך לפרש האיכון בהגשת בקשה. לא מדובר בשינוי של מה בכר, שכן פרק הזמן של שנתיים הינו ארוך למדי ובהעדר הסבר מוצדק מדוע לא הוגשה הבקשה במועד דינה היה ממילא להידוחות. יוער בהקשר זה כי לא נהיר לי כיצד זה נעלם מידייעהה של המערעתת כי במועד ביצוע העבירה, היא עצמה שהתה בחו"ל ומדוע עובדה זו הועלתה לראשונה רק בשלב הערעור שעה שנייתן וצריך היה להעלותה בהזדמנות הראשונה. ניתן היה לצפות שהמערעתת תזעק מיד עם קבלת הדוח ותודיע למשטרת כי באותו מועד היא שהתה בחו"ל וכי אחיה הוא שעשה שימוש ברכבת. תחת זאת, שילמה המערעתת את הקנס בצדו של הדוח, וכשבקשה לחזור בה מהodiumה הגלומה בתשלום הקנס (סעיף 229(ח) לחס"פ), הסתפקה בטענה כי הפעולות ברכבת משותפת לה ולאחיה, מבלי להזכיר דבר על אודות הייתה בחו"ל במועד ביצוע העבירה. כאמור, רק בשלב הערעור "נזכרה" המערעתת לטעון טענתה לעניין זה. התנהלות זו אינה עולה בקנה אחד עם כוונת החוק ביצירת האפשרות של ברירת משפט, שבבסיסה הרצון לפשט הליכים ולקצram.

11. אם לא די בכך, הרי שבהתאם לסעיף 9(א)(4) לחס"פ, תקופת התישנות של עבירות מסווג חטא, לרבות עבירות תנואה, היא שנה מיום ביצוע העבירה. על כן, התעלמות מהאיכון והתרת הרسن לכל המבוקש לעטור להסביר בכל עת שיופיע, משמעותה המעשית היא התישנותה של העבירה נשוא הדוח. הוא הדין בענייננו, שעה שחלפו למעלה משנתים מאז ביצוע העבירה. מתן האפשרות לערעתת לחזור בה מהodiumה משמעה שלא תאפשר הגשת כתב אישום נגד אחיה, מי שנטען כי נאג ברכבת במועד העבירה, מחייבת התישנות. כפי שנאמר, לא מדובר בעניין של פרוצדורה בלבד מול מהות אלא חלק ממהות ההליך.

12. משלא מצאתי כי הורתת פסק הדין על כנו טוביל לעיוות דין, נשמט היסוד תחת הבקשה לביטולו. לפיכך, אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, בהעדך
הצדדים.